

РЕШЕНИЕ

№ 2325

гр. София, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **4924** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.104 от ЗДСЛ.

Образувано е по искова молба на А. С. К. от [населено място] срещу Държавен фонд "Земеделие" -гр. С. за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение в размер на 23400 лева за период от 6 месеца, считано от датата на прекратяване на служебното му правоотношение от 13.03.2020 година до 13.09.2020 година включително, мораторна лихва за забава в размер на 702 лева върху главницата за периода от 01.02.2021 година/ датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за уволнение до подаване на исковата молба, законната лихва за забава върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се развиват подробни доводи относно основателността и доказаността на исквете за обезщетение. Иска се ответникът да бъде осъден да заплати посочените суми. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищецът- А. С. К. редовно и своевременно призован, не се явява. Исковата му молба се поддържа от адвокат К. Д., редовно упълномощена, която заявява и претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по иска- Държавен фонд "Земеделие"-гр. С. редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Л. и юрисконсулт редовно Х., редовно упълномощени, които оспорват исковата молба като неоснователна и недоказана и молят да се присъди обезщетение върху brutното трудово

възнаграждение на ищеца към момента на прекратяване на служебното правоотношение, а не върху възнаграждението към момента на възстановяване на длъжността, защото той не е заел длъжността. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

СГП редовно и своевременно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 72/13.03.2020 година на Изпълнителен директор на ДФ“Земеделие“ е възстановен и допуснат до работа А. С. К. на заеманата по служебно правоотношение длъжност Директор на Дирекция“ Финансова“ с ранг Трети старши, считано от 13.03.2020 година.

Със Заповед № 75/13.03.2020 година на Изпълнителен директор на Държавен фонд“Земеделие“ е прекратено служебното правоотношение на А. С. К. на длъжност-Директор на Дирекция с ранг --- Трети старши в Дирекция“ Финансова“ считано от 13.03.2020 година на основание чл.107, ал.1, т.5 и чл.108 от ЗДСЛ.

С Решение № 3484/01.07.2020 година, постановено по адм. дело № 3652/2020 година по описа на АССГ е отменена Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца.

Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 1275/01.02.2021 година по адм. дело № 10337/2020 година по описа на ВАС.

Със Заповед № 52/16.02.2021 година на Изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“ е прекратено служебното правоотношение на А. С. К., поради неявяване в двуседмичен срок от влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение да заеме длъжността на основание чл.108, и чл.103, ал.1, т.2 от ЗДСЛ считано от 16.02.2021 година.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си.

От приложеното Удостоверение на лист 134 от делото се установява, че към датата на влизане в сила на съдебното решение, постановено по адм. дело № 3652/2020 година по описа на АССГ/ потвърдено с Решение на ВАС от 01.02.2021 година по адм. дело № 10337/2020 година, основната месечна заплата на ищеца би била същата както при прекратяване на служебното му правоотношение- 2420 лева, към дата 16.02.2021 година/ датата, която следва изтичането на 14 дневен срок, считано от датата на съдебното решение на ВАС, в който срок ищецът е следвало да се яви и да заеме длъжността-Директор на Дирекция“ Финансова“ на Държавен фонд “Земеделие“ основната месечна заплата на А. С. К. за посочената длъжност би била отново 2420 лева.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба за заплащане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение за процесуално допустима. Разгледана по същество, същата се явява частично основателна. Съображенията за това са следните.

В Глава шеста на ЗДСЛ са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение.В

чл.104,ал.1 от ЗДСЛ, в сила от 01.07.2012 г.) Когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

От така очертаната правна разпоредба е видно ,че искът за обезщетение осъдителен и с него се цели да бъде възмезден служителят при незаконно признаване на прекратяване на служебното му правоотношение. Предпоставките на иска са- наличие на отменен административен акт, с който е прекратено служебното правоотношение, служителят вследствие на прекратяването да е останал без работа или да е получавал друго по- ниско възнаграждение, максималният размер на обезщетението – 6 месеца и база за изчисляване на възнаграждението- определената основна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства се установява, а и между страните няма спор, че прекратяването на служебното правоотношение на ищеца със Заповед №75/13.03.2020 година на Изпълнителен директор на Държавен фонд“ земеделие е признато за незаконно, и то с влязло в сила Решение на АССГ на 01.02.2021 година. От заключението на вещото лице, изготвило съдебно- счетоводната експертиза, неоспорено от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че ищецът след прекратяване на служебното му правоотношение не е заемал друга длъжност, като е регистриран в Дирекция “Бюро по труда“ от 28.05.2019 година до 28.05.2020 година и при прекратяване на служебното правоотношение на ищеца не са изплащани обезщетения за оставане без работа. Но по делото няма доказателства ищецът да е отправил покана до ответника по иска за заплащане на полагащото му се обезщетение по чл.104 от ЗДСЛ .

След влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение ищецът К. не се е явил да заеме длъжността и не е възстановен на длъжността, която е заемал преди прекратяване на служебното правоотношение и по тази причина няма определен размер на заплатата и към момента на възстановяването и по тази причина няма определена основна месечна заплата/ като от представеното Удостоверение от Изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“ е видно, че към дата 01.02.2021 година / датата на влизане в сила на съдебното решение, постановено по адм. дело № 3652/2020 година/ потвърдено с Решение на ВАС от 01.02.2021 година по адм. дело № 10337/2020 година, основната месечна заплата на ищеца би била същата както при прекратяване на служебното му правоотношение- 2420 лева, към дата 16.02.2021 година/ датата, която следва изтичането на 14 дневен срок, считано от датата на съдебното решение на ВАС, в който срок ищецът е следвало да се яви и да заеме длъжността-Директор на Дирекция“ Финансова“ на Държавен фонд “Земеделие“ основната месечна заплата на А. С. К. за посочената длъжност би била отново 2420 лева, а обезщетението за целия претендиран период от 6 месеца при тази заплата на ищеца възлиза на 14520

лева/ 6 месеца по 2420 лева/ и това е максималният размер на обезщетението, визиран в нормата на чл.104 ,ал.1 от ЗДСЛ, умножен по размера на месечната основна заплата/ вариант първи от заключението на вещото лице. С оглед на това, исковата претенция е доказана по основание, а по размер- доказана до размер на 14520 лева, а за разликата над този размер до предвидения от 23 400 лева следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. В този смисъл, съдът не споделя твърдението на процесуалния представител на ищеца, че основната месечна заплата на ищеца следва да бъде определена на 3900 лева – колкото е заплата на лицето, заемащо длъжността- Директор на Дирекция“ Финансова“, защото съгласно нормата на чл.104,ла.1 от ЗДСЛ държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата и основа за определяне е безспорно неговата основна заплата, а не заплата за същата длъжност,но на друго лице. Обстоятелството, че на лицето, заемащо длъжността- Директор на Дирекция“ Финансова“ е определена основна заплата в размер на 3900 лева не води до извод, че и на ищеца основната заплата е в този размер. Нещо повече- от представеното Удостоверение от Държавен фонд“ Земеделие“ е видно, че основната заплата на ищеца както към момента на влизане на решението за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение, но така и към момента на неявяването му да заеме длъжността неговата основна заплата е 2420 лева, защото той не е работил и не прстирал труд, за да му се определи друга основна месечна заплата.

По иска за заплащане на мораторна лихва за забава върху главницата от датата на влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за прекратяване – 01.02.2021 година до датата на подаване на исковата молба -20.05.2021 година в размер на 702 лева.

Настоящият съдебен състав намира този иск за неоснователен е недоказан.

В ЗДСЛ няма изрична правна норма, която да сочи на дължимост на мораторната лихва върху обезщетението, при което следва да намери приложение нормата на чл.86 от ЗЗД. В съответствие с разпоредбата на [чл. 86, ал. 1 от ЗЗД](#) във вр. с [чл. 84, ал. 2 от ЗЗД](#) и в конкретната хипотеза налице е безсрочно задължение, за което длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора/ РЕШЕНИЕ № 16917 ОТ 17.12.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 2366/2013 Г., III ОТД. НА ВАС, и Решение № 667 по гр. д. № 1816 за 2008 г. на I ГО/ като изпадането на длъжника в забава да изплати обезщетението по [чл. 104 ЗДСл](#), е обусловено от отправянето на покана до него преди предявяването на иска, тъй като няма определен срок, в който следва да заплати определената парична сума като обезщетение. Това разрешение е напълно съответно на тълкуването, дадено в ТР № 3 по гр. д. № 3/95 г. на ОСКГ относно момента, от който се дължи лихва върху обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение. Съгласно т. 4 от цитираното Тълкувателно решение, вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва, но само и единствено, ако същият е бил надлежно поканен да заплати полагащото се обезщетение и въпреки отправената покана, не е заплатил обезщетението.

По делото няма доказателства, ищецът да е отправил покана до ответника по иска за заплащане на полагащото му се обезщетение, при което той не е изпаднал в забава, за да дължи мораторна лихва за забава. В този аспект, искът е неоснователен и

недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на законната лихва.

От анализа на разпоредбата на чл.104 ЗДСЛ е видно, че началният момент, от който се дължи законната лихва е датата на признаване на уволнението за незаконно и преди тази дата не е налице законово неизпълнение от страна на ответника по иска да заплати законната лихва/ респективно на това- за заплащане на законната лихва от страна на органа по назначаването. По делото не са представиха никакви доказателства, сочещи, че ищецът е предявил покана за плащане на дължимата законна лихва, при което началният момент на забавата по смисъла на чл.86 от ЗЗД е датата на завеждане на исковата молба. Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид частичната основателност на иска за обезщетение, настоящата съдебна инстанция намира иска за заплащане на законната лихва за частично основателен и такава следва да се присъди от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата съобразно с уважената част от иска.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е частично основателна и в негова полза следва да се присъдят такива съобразно с уважената част от иска в размер на 1174.76 лева/ заплатен депозит за вещо лице и адвокатски хонорар/.

В полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно с отхвърлената част от иска. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: Решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева/. Съдът намира, че спорът по делото не се характеризира с фактическа и/или правна сложност, проведени са три съдебни заседания, на които е взел участие юрисконсулт Л./ като в последното съдебно заседание присъства и юрисконсулт Х./ но се присъжда юрисконсултско възнаграждение само за един юрисконсулт/ депозирани е писмен отговор и сумата от 100 лева е справедлива и съответна на осъщественото процесуално представителство. На тази плоскост, полагащото се обезщетение на юрисконсулта съобразно с отхвърлената част от иска възлиза на 39.76 лева.

Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в

административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА ДЪРЖАВЕН ФОНД“ ЗЕМЕДЕЛИЕ“- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА А. С. К. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 14 520 ЛЕВА/ ЧЕТИРИНАДЕСТ ХИЛЯДИ, ПЕТСТОТИН И ДВАДЕСЕТ ЛЕВА-ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ВРЕМЕТО, ПРЕЗ КОЕТО Е ОСТАНАЛ БЕЗ РАБОТА ВСЛЕДСТВИЕ ОТМЯНА НА ЗАПОВЕД №72/13.03.2020 ГОДИНА НА ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА ДЪРЖАВЕН ФОНД “ЗЕМЕДЕЛИЕ“ СЧИТАНО ОТ ДАТАТА НА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА СЛУЖЕБНОТО МУ ПРАВООТНОШЕНИЕ- 13.03.2020 ГОДИНА ДО 13.09.2020 ГОДИНА ВКЛЮЧИТЕЛНО, ВЕДНО СЪС ЗАКОННАТА ЛИХВА ЗА ЗАБАВА ВЪРХУ ГЛАВНИЦАТА ОТ ДАТАТА НА ПОДАВАНЕ НА ИСКОВАТА МОЛБА- 20.05.2021 ГОДИНА ДО ОКОНЧАТЕЛНОТО ИЗПЛАЩАНЕ НА СУМАТА.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА А. С. К. ОТ ГР. С. СРЕЩУ ДЪРЖАВЕН ФОНД“ ЗЕМЕДЕЛИЕ“- ГР. С. ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ВРЕМЕТО, ПРЕЗ КОЕТО Е ОСТАНАЛ БЕЗ РАБОТА ВСЛЕДСТВИЕ ОТМЯНА НА ЗАПОВЕД №72/13.03.2020 ГОДИНА НА ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА ДЪРЖАВЕН ФОНД “ЗЕМЕДЕЛИЕ“ ЗА РАЗЛИКАТА НАД УВАЖЕНИЯ РАЗМЕР ОТ 14 520 ЛЕВА ДО ПРЕДЯВЕНИЯ РАЗМЕР-23 400 ЛЕВА, ВЕДНО СЪС ЗАКОННАТА ЛИХВА ЗА РАЗЛИКАТА ВЪРХУ СУМИТЕ, СЧИТАНО ОТ ДАТАТА НА ПОДАВАНЕ НА

ИСКОВАТА МОЛБА- 20.05.2021 ГОДИНА ДО ОКОНЧАТЕЛНОТО ИЗПЛАЩАНЕ НА СУМАТА, КАКТО И ИСКА ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА МОРАТОРНА ЛИХВА ЗА ЗАБАВА ВЪРХУ ГЛАВНИЦАТА В РАЗМЕР НА 702 ЛЕВА, СЧИТАНО ОТ ДАТАТА НА ВЛИЗАНЕ В СИЛА НА РЕШЕНИЕТО ЗА ОТМЯНА НА ЗАПОВЕДТА ЗА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА СЛУЖЕБНОТО ПРАВООТНОШИНЕ – 01.02.2021 ГОДИНА ДО ДАТАТА НА ПОДАВНЕ НА ИСКОВАТА МОЛБА-20.05.2021 ГОДИНА.

ОСЪЖДА ДЪРЖАВЕН ФОНД „ЗЕМЕДЕЛИЕ“ – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА А. С. К. ОТ ГР.С. СУМАТА ОТ 1 174,76 ЛЕВА – РАЗНОСКИ ПО КОМПЕНСАЦИЯ.

ОСЪЖДА А. С. К. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДЪРЖАВЕН ФОНД “ЗЕМЕДЕЛИЕ“-ГР.С. ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ В РАЗМЕР НА 39,76 ЛЕВА СЪОБРАЗНО С ОТХВЪРЛЕНАТА ЧАСТ ОТ ИСКОВЕТЕ.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на ищеца, ответника и СГП.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: